

Sygn. akt I ACa 1446/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Małgorzata Stanek (*spr.*)

Sędziowie SA B. W.

del. SO Elżbieta Zalewska - Statuch

Protokolant sekretarz sądowy Lidia Milczarek

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko M. L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 20 lipca 2016 r. sygn. akt X GC 229/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo i zasądza od Z. S. na rzecz M. L.

kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od Z. S. na rzecz M. L. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1446/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 lipca 2016 roku wydanym w sprawie z powództwa Z. S. przeciwko M. L. o zapłatę, Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 65.859,62 złotych (pkt 1); oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt 3 - 6).

Powyższy wyrok został wydany w oparciu o poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, z których wynika, że powód prowadzi działalność gospodarczą polegającą na wykonywaniu wykończeniowych robót budowlanych. Prowadzi ją pod firmą (...) Z. S. od dnia 1 sierpnia 2009 roku. Pozwany również prowadzi działalność gospodarczą związaną z budownictwem. Prowadzi ją od 5 sierpnia 1999 roku pod firmą (...) -BUD” Firma Handlowo-Usługowa (...). W dniu 8 października 2010 roku pozwany M. L., jako podwykonawca, zawarł ze spółką akcyjną (...) w W., jako zamawiającym, umowę nr (...). (...) na mocy, której przyjął do wykonania kompleksowe roboty remontowe budynku gospodarczego Sądu Rejonowego w Zgierzu przy ul. (...) w zakresie określonym

w załączniku nr 1 do umowy. Strony ustaliły, że rozpoczęcie robót nastąpi w dniu 13 października 2010 roku, zakończenie ich zaś 29 października 2010 roku. Pozwany zobowiązał się użyć do wykonania przedmiotu umowy własnych materiałów i sprzętu. Za wykonanie przedmiotu umowy miał otrzymać wynagrodzenie ryczałtowe w kwocie 72.500 złotych netto.

Do wynagrodzenia miał zostać doliczony podatek VAT w wysokości obowiązującej w dniu wystawienia faktury. Kwota wynagrodzenia obejmowała należności za wszystkie czynności niezbędne do kompleksowej realizacji przedmiotu umowy, w tym opłaty za media, wywóz gruzu, zabezpieczenie robót. Po zawarciu powyższej umowy pozwany zawarł z powodem ustną umowę na wykonanie większości prac remontowych

w budynku gospodarczym Sądu Rejonowego w Zgierzu objętych umową łączącą go ze spółką (...). Strony umówiły się, że wysokość wynagrodzenia powoda za wykonane prace zostanie pomniejszona o wartość materiałów zakupionych przez pozwanego na potrzeby realizacji umowy oraz o inne opłaty związane z wykonywaniem prac, a poniesione przez pozwanego. Pozwany z tytułu zakupu niezbędnych materiałów służących do wykonania prac budynku gospodarczego Sadu Rejonowego w Zgierzu oraz pokrycia opłat powstałych w związku z tymi pracami poniósł wydatki w łącznej wysokości 9.540,38 złotych. Przedmiotowe wydatki zostały objęte fakturami VAT: nr (...) z dnia 2 października 2010 roku na kwotę 16,51 złotych, nr (...) z dnia 5 października 2010 roku na kwotę 432 złotych, nr (...) z dnia 25 października 2010 roku na kwotę 20,50 złotych, nr (...) z dnia 28 października 2010 roku na kwotę 26 złotych, nr (...) z dnia 29 października 2010 roku na kwotę 26 złotych,

nr (...) na kwotę 2.354 złotych, nr (...) z dnia 29 października 2010 roku na kwotę 5.743,59 złotych, nr (...) z dnia 5 listopada 2010 roku na kwotę 79,98 złotych i nr (...) z dnia

29 października 2010 roku na kwotę 841,80 złotych. Powód w związku

z wykonywanymi pracami w oparciu o łączącą strony umowę dokonał zakupu materiałów ujętych fakturą nr (...) z dnia 11 października 2010 roku na kwotę 1.217,96 złotych oraz fakturą

nr (...) z dnia 20 października 2010 roku na kwotę 531,46 złotych. W dniu 29 października 2010 roku pozwany wystawił spółce akcyjnej (...) za wykonane w oparciu o umowę z 8 października 2010 roku prace remontowe fakturę VAT nr (...) na kwotę 72.500 złotych netto (88.450 złotych brutto). Spółka zapłaciła mu ową kwotę. Również w dniu 29 października 2010 roku powód wystawił pozwanemu za wykonane przez siebie prace objęte łączącą strony umową fakturę VAT nr (...) na kwotę 70.000 złotych netto (85.400 złotych brutto) z 30-dniowym terminem płatności. Pozwany przyjął fakturę i w żaden sposób jej nie kwestionował.

W dniu 1 grudnia 2010 roku pozwany dokonał na rzecz powoda wpłaty kwoty 10.000 złotych jako częściowej zapłaty wynagrodzenia za wykonane przez niego prace remontowe. Pismem z dnia 17 października 2012 roku powód, działając poprzez pełnomocnika, wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 75.400 złotych z ustawowymi odsetkami od 30 listopada 2010 roku tytułem pozostałej części należności z faktury VAT nr (...). Na wezwanie to pozwany nie odpowiedział.

W świetle powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten uznał, że na gruncie niniejszej sprawy bezspornym był fakt zawarcia między stronami ustnej umowy o roboty budowlane, w oparciu o którą pozwany zlecił powodowi do wykonania prace remontowe w budynku gospodarczym Sądu Rejonowego w Zgierzu, które to pozwany zobowiązał się wykonać w oparciu

o zawartą uprzednio ze spółką (...) w W. umowę

o roboty budowlane nr 186/30. (...). Bezsporny zdaniem Sądu pierwszej instancji był również fakt wykonania przedmiotowych prac przez powoda oraz fakt zaistnienia podstaw do wystawienia przez niego pozwanemu faktury VAT (...) na kwotę 70.000 złotych netto (85.400 złotych brutto) i jej przyjęcia przez tego ostatniego bez żadnych zastrzeżeń. Okolicznością sporną między stronami była natomiast kwestia uregulowania przez pozwanego wynagrodzenia za wykonane przez powoda prace w kwocie wynikającej z w/w faktury. Ponadto strony prezentowały rozbieżne stanowiska co do ustaleń w zakresie pomniejszenia wynagrodzenia należnego powodowi o wartość zakupionych przez pozwanego na przedmiotową budowę materiałów oraz poniesionych opłat związanych z realizacją prac. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko pozwanego co do konieczności obniżenia należnego powodowi za wykonanie zleconych prac wynagrodzenia o kwotę poniesionych przez pozwanego wydatków związanych z rzeczoną budową. Poczynione przez pozwanego nakłady dokumentują załączone przez niego faktury VAT oraz zeznania powoda złożone w toku przesłuchania stron na rozprawie w dniu 8 lipca 2016 roku. Powód zeznał w nich, że zakupione przez

pozwanego i ujęte w fakturach VAT nr (...), a także w fakturze nr (...) materiały mogły być przeznaczone na stanowiącą przedmiot niniejszego sporu budowę. Powód przyznał również, że pozwany mógł ponieść koszt wywozu odpadów i gruzu, których wysokość dokumentuje faktura nr (...). Sąd Okręgowy wskazał, że powód de facto nie zakwestionował poniesionych przez pozwanego wydatków ujętych w fakturach nr (...) oraz faktu, że mogły być one przeznaczone na wykonanie prac remontowych realizowanych w budynku gospodarczym Sądu Rejonowego w Zgierzu. Z tych względów, w ocenie Sądu, pierwszej instancji okoliczności te zostały w tym zakresie przyznane przez stronę powodową. Sąd Okręgowy nie przyznał natomiast racji pozwanemu

w zakresie, w jakim twierdził, że poniósł również koszt zakupu materiałów opisanych w fakturach nr (...). Powód bowiem w swoich zeznaniach jednoznacznie stwierdził, że to on we własnym zakresie nabył opisane materiały budowlane, zaś twierdzenia te znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach świadka M. S., w których potwierdziła ona fakt dokonywania przez powoda zakupów – materiałów na potrzeby prowadzenia prac zleconych mu przez pozwanego. Reasumując powyższe rozważania Sąd pierwszej instancji uznał, że pozwany na poczet zakupu materiałów oraz pokrycia kosztów związanych z pracami remontowymi objętymi łączącą strony umową ostatecznie poniósł koszt w łącznej kwocie 9.540,38 złotych. Odnosząc się do kwestii zapłaty powodowi wynagrodzenia za wykonane prace wynikającego z faktury VAT nr (...), Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska pozwanego co do rzekomego uregulowania przez niego przedmiotowej należności w całości. Sąd uznał, że pozwany uiszczył na rzecz powoda z tego tytułu jedynie kwotę 10.000 złotych, co znajduje potwierdzenie w treści załączonego przez powoda potwierdzenia przelewu z dnia 1 grudnia 2010 roku. Przedmiotową wpłatę powód uwzględnił przy formułowaniu roszczenia w niniejszej sprawie. Nie znajduje natomiast w ocenie tego Sądu uzasadnienia twierdzenie pozwanego o tym, jakoby dokonana przez niego w dniu 1 grudnia 2010 roku wpłata kwoty 10.000 złotych na konto M. S. tytułem „zasilenia konta” i której potwierdzenie pozwany złożył do akt sprawy, stanowiła dalszą zapłatę na poczet wystawionej przez powoda faktury VAT nr (...). Jak wynika bowiem z niepodważonych przez żadną ze stron procesu zeznań świadka M. S., przedmiotowa wpłata stanowiła zwrot pożyczki udzielonej pozwanemu przez świadka, która w żadnym razie nie miała związku z pracami remontowymi wykonywanymi w budynku gospodarczym Sądu Rejonowego w Zgierzu. Za nieudowodnione, albowiem nieoparte żadnymi dowodami, Sąd pierwszej instancji uznał również stanowisko pozwanego zgodnie z którym przekazywał on powodowi na poczet należnego mu wynagrodzenia za wykonane prace remontowe pieniądze

w gotówce. W ocenie tego Sądu potwierdzeniem stanowiska pozwanego

w tym zakresie nie mogły być w żadnym razie zeznania świadka R. K., twierdzącego, iż był naocznym świadkiem wręczenia powodowi dwukrotnie kwot 10.000 złotych. Zeznania świadka w tym zakresie dyskredytuje to, że świadek przyznał, że nie wie jednak w jakim celu te pieniądze zostały przekazane, jak również fakt, iż pozwany w swoich zeznaniach jednoznacznie stwierdził, że R. K. nie pracował przy remoncie budynku gospodarczego Sądu Rejonowego w Zgierzu lecz wykonywał tam inne prace budowlane na zlecenie pozwanego. W świetle powyższego Sąd Okręgowy podkreślił, że w realiach niniejszej sprawy strony łączyła umowa o roboty budowlane, w oparciu o którą powód wykonał na zlecenie pozwanego prace remontowe budynku gospodarczego Sądu Rejonowego w Zgierzu, za co wystawił mu fakturę VAT na kwotę 85.400 złotych brutto. Pozwany uiszczył na poczet przedmiotowej należności jedynie kwotę 10.000 złotych, przy czym zgodnie z poczynionymi przez strony ustaleniami poniósł również koszt zakupu niezbędnych materiałów oraz pokrycia opłat związanych z pracami remontowymi w łącznej kwocie 9.540,38 złotych, które to koszty i opłaty miał prawo odjąć od kwoty należnego powodowi wynagrodzenia. Z tych względów Sąd Okręgowy

w oparciu o art. 647 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 65.859,62 złotych stanowiącą różnicę pomiędzy kwotą z faktury 85.400 złotych, a kwotą zapłaconą jako część wynagrodzenia (10.000 złotych)

i kwotą poniesionych przez pozwanego wydatków (9.540,38 złotych).

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Rozstrzygając

o kosztach procesu Sąd pierwszej instancji orzekł w oparciu o treść art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając przy uwzględnieniu, że powód wygrał proces w 87 %, przegrał go zaś w 13 %.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go

w części uwzględniając powództwo (pkt 1) oraz w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach procesu (pkt 3 i 4). Skarżący podniósł następujące zarzuty:

1. naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie dyrektyw swobodnej oceny dowodów, polegające na:

a. pominięciu wyjaśnień pozwanego przy ustalaniu treści łączącej strony umowy w sytuacji, gdy treść umowy łączącej strony nie została przez powoda udowodniona,

b. przyjęciu, że powód dokonał zakupu materiałów ujętych fakturą VAT nr (...) z dnia 11 października 2010 roku oraz fakturą VAT nr (...) z dnia 20 października 2010 roku,

w sytuacji, gdy faktury te zostały wystawione na pozwanego, co zostało potwierdzone również twierdzeniami strony pozwanej zawartymi chociażby w sprzeciwie od nakazu zapłaty i pozostaje w zgodzie

z twierdzeniem pozwanego, iż to on miał dokonać zakupu materiałów do wykonania prac, a we wcześniejszych pismach procesowych powód nie kwestionował tych okoliczności,

c. pominięciu zeznań świadków P. S., J. S.,

M. P. oraz M. S., podczas gdy w zeznaniach tych świadków potwierdzenie znajduje kluczowa okoliczność, iż strony prowadziły współpracę w ramach „spółki cichej”, która trwała jeszcze po zakończeniu prac remontowych budynku gospodarczego Sądu Rejonowego w Zgierzu, gdy oczywistym jest, że w przypadku rzeczywistego nierozliczenia faktury w wysokości dochodzonej pozwem, dalsza współpraca stron nie byłaby możliwa,

d. pominięciu zeznań świadka R. K. w zakresie ustaleń co do zapłaty wynagrodzenia przez pozwanego poprzez dwukrotne przekazanie gotówki powodowi wobec przyjęcia, iż świadek nie miał wiedzy z jakiego tytułu pieniądze te zostały powodowi zapłacone, podczas gdy kontekst sytuacyjny jednoznacznie wskazuje,

że przekazanie pieniędzy dotyczyło prac objętych umową,

e. przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. S. (2), podczas gdy świadek pozostaje w związku małżeńskim z powodem, a zasady doświadczenia życiowego pozwalają stwierdzić, iż świadek ma oczywisty interes w zeznawaniu na korzyść strony powodowej,

f. przyjęciu, że z zeznań świadka M. S. wynika,

iż wpłata z dnia 1 grudnia 2010 roku kwoty 10.000 złotych dokonana przez pozwanego na konto świadka stanowiła zwrot pożyczki, podczas gdy z zeznań świadka nie wynika, by taka umowa pożyczki została zawarta, jak też brak jest innych dowodów na tę okoliczność, w postaci np. zgłoszenia takiej umowy do urzędu skarbowego, a sam powód na rozprawie w dniu 8 lipca 2016 roku wyjaśnił, że te pieniądze zostały wpłacone za remont budynku przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu,

g. przyjęciu, że nieudowodnione jest stanowisko pozwanego, zgodnie

z którym przekazywał on powodowi pieniądze w gotówce na poczet wynagrodzenia, w sytuacji, gdy ta okoliczność znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka R. K. złożonych na rozprawie w dniu

8 lipca 2016 roku oraz w zeznaniach świadka P. S. (2) złożonych na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku,

że jemu wynagrodzenie płacił pozwany,

h. sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania przyjęciu, że pozwany w ustnej umowie łączącej go

z powodem zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda jako podwykonawcy kwoty 85.400 złotych brutto, to jest całej kwoty, którą jako wykonawca miał otrzymać od firmy (...) S.A.

w W. na poczet wszystkich kosztów związanych z remontem budynku gospodarczego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu, przy jednoczesnym zobowiązaniu się do wspólnego wykonania prac, zapłaty za materiały budowlane i inne usługi niezbędne do wykonania prac oraz wynagrodzenia dla pracowników, co oznaczało, że oprócz zapłaty

wszystkich otrzymanych od inwestora pieniędzy zgadza się na znaczną dopłatę ze swojej strony, co z punktu widzenia przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą w warunkach wolnorynkowych jest poglądem nie do przyjęcia,

2. dokonanie wadliwych ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu, że:

a. powód wykonał większość prac remontowych w budynku gospodarczym Sądu Rejonowego w Zgierzu objętych umową łączącą pozwanego ze Spółką (...) S.A. w W., a nadto przyjęcie, iż w sprawie bezspornym jest, iż ustna umowa zawarta przez powoda i pozwanego dotyczyła wykonania większości prac przez powoda, w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na wykonywanie prac zarówno przez pracowników powoda, ale też samego pozwanego i jego pracowników, co pozostawało

w sprzeczności z twierdzeniami powoda, iż wszystkie prace wykonał sam, wobec czego nie można przyjąć, że powód wykonał wszystkie prace objęte umową z (...) S.A. w W., a tym samym należna jest mu całość wynagrodzenia,

b. pozwany z tytułu zakupu niezbędnych materiałów służących do wykonania prac w budynku gospodarczym Sądu Rejonowego w Zgierzu oraz pokrycia opłat powstałych w związku z tymi pracami poniósł wydatki w łącznej wysokości 9.540,38 złotych, podczas gdy pozwany poniósł koszty udokumentowane fakturami VAT załączonymi do sprzeciwu w wysokości 13.643,80 złotych,

c. pozwany w żaden sposób nie kwestionował wystawionej przez powoda faktury VAT nr (...) z dnia 29 października 2010 roku,

w sytuacji, gdy pozwany jedynie potwierdził jej otrzymanie, natomiast wskazał na całkowite rozliczenie kwoty, na którą opiewała wystawiona faktura VAT poprzez dokonanie zakupu materiałów budowlanych

i poniesienie kosztów wynikających z prowadzonych prac, zapłatę wynagrodzenia pracownikom oraz dokonanie 2 przelewów w kwotach po 10.000 złotych i zapłatę w gotówce kwoty 15.000 złotych powodowi, w której zawierał się pozostały po odliczeniu kosztów zysk, gdzie takie rozliczenie stron było naturalnym z uwagi na pozostawanie przez strony w tym okresie w „spółce cichej”,

d. pozwany prowadzi nadal działalność gospodarczą pod firmą (...) -BUD” Firma Handlowo-Uslugowa (...), w sytuacji gdy pozwany zaprzestał prowadzić działalność gospodarczą w dniu 13 marca 2014 roku,

e. przyjęcie, że powód udowodnił dochodzone roszczenie, w sytuacji, gdy brak jest poza fakturą VAT nr (...) z dnia 29 października 2010 roku jakichkolwiek dowodów potwierdzających stanowisko powoda,

w tym zwłaszcza dowodów z dokumentów, świadków, przesłuchania stron, a dowody zgłoszone przez pozwanego prowadzą do wniosków nie pozwalających uznać powództwo za zasadne.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części w całości poprzez oddalenie powództwa również w zakresie kwoty 65.859,62 złotych oraz o rozstrzygnięcie o kosztach procesu za obie instancje, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przedstawiony przez apelującego środek odwoławczy zasługiwał na uwzględnienie, gdyż pozwany trafnie wskazał na wadliwości Sądu Okręgowego co do poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych, jak i w zakresie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, których skutkiem było błędne rozstrzygnięcie o zgłoszonym przez powoda w niniejszym postępowaniu roszczeniu.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 75.400 złotych mającej stanowić wynagrodzenie za wykonane prace remontowe w budynku gospodarczym Sądu Rejonowego w Zgierzu. Na potwierdzenie swoich twierdzeń załączył fakturę VAT. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnosił, że dokonał zapłaty za całość wykonanych prac.

W pierwszej kolejności należy zgodzić się pozwanym, że powód istotnie nie udowodnił dochodzonego roszczenia. Poza załączoną przezeń fakturą brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających prezentowane przez powoda stanowisko. Nie można bowiem pominąć, że powód zeznając na rozprawie w dniu 8 lipca 2016 roku zasłaniał się brakiem wiedzy i niepamięcią co do jakichkolwiek szczegółów dotyczących łączącej go z pozwanym umowy. Nie pamiętał na jaką kwotę wynagrodzenia strony się umówiły. Nie umiał odpowiedzieć czy to pozwany dokonywał zakupów materiałów budowlanych. Nie pamiętał także czy to on miał wykonać wszystkie prace oraz jakie były ustalenia co do zakresu prac remontowych budynku Sądu Rejonowego. Natomiast twierdzenia powoda co do tego, że to jego pracownicy wykonywali prace remontowe były o tyle niewiarygodne, że nie potrafił on wskazać ich personalnie. Tymczasem pozwany zeznał, że strony rzeczywiście łączyła ustna umowa, z której wykonania się rozliczyli w całości. Prace remontowe budynku mieli wykonywać zarówno jego pracownicy, jak i pracownicy powoda. Zgodzić się trzeba również z pozwanym o ile zarzuca nieprawidłowe pominięcie przez Sąd pierwszej instancji zeznań świadków P. S., J. S., M. P. i M. S.. Powołani świadkowie rzeczywiście potwierdzili okoliczność, że strony prowadziły współpracę w formie „spółki cichej”, co miało jeszcze miejsce po zakończeniu prac remontowych budynku gospodarczego Sądu Rejonowego. W konsekwencji należało stwierdzić, że niewiarygodne wydaje się, że strony nadal by współpracowały, gdyby pozwany rzeczywiście miał zaległości w płatnościach w stosunku do powoda. Niesłusznie również odmówił Sąd Okręgowy wiary zeznaniom świadka R. K. co do tego, że pozwany dwukrotnie przekazywał powodowi gotówkę na placu budowy. To świadek nie miał wprawdzie wiedzy co do tego z jakiego tytułu środki były przekazywane pozostaje bez znaczenia dla potwierdzenia tezy o rozliczaniu się przez strony w formie gotówkowej.

Jednocześnie słusznie podnosi apelujący, że brak jest podstaw do uznania, że dokonany przez niego przelew na konto M. S. (2) był z tytułu udzielanej jej pożyczki. Po pierwsze świadek nie potwierdziła tej okoliczności, a po wtóre sam powód przyznał, że pozwany dokonywał wpłat pieniężnych za remont budynku w Z. na jej rachunek bankowy.

W świetle powyższego w ocenie Sądu drugiej instancji powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia. Zgodnie z ogólną regułą z art. 6 k.c.

i w myśl art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Wskazana zasada oznacza,

że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które świadczą

o zasadności powództwa. Powód, domagając się zatem od pozwanego uiszczenia wynagrodzenia za wykonane prace, powinien przede wszystkim wykazać treść zawartej z pozwanym umowy oraz, że faktycznie nie zostało ono zapłacone. Tymczasem, jak wyżej zaznaczono, nie udało mu się uczynić zadość spoczywającemu na nim obowiązkowi procesowemu. Zebrany

w sprawie materiał dowodowy, nie pozwala na przyjęcie, że roszczenie powoda zostało udowodnione.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uznał, że wadliwa była ocena Sądu Okręgowego, co do uznania powództwa za udowodnione co do zasady i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł o zmianie zaskarżonego wyroku

i oddaleniu powództwa.

Konsekwencją wydania orzeczenia reformatoryjnego była zmiana rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji

i zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kwoty 3.617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego po myśli § 2 w związku z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie

art. 98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800).